

Arrest

nr. 201 393 van 20 maart 2018
in de zaak X / IX

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn en X, die verklaart staatloos te zijn, op 17 april 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 april 2015 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 december 2006 is tweede verzoekster erkend als staatloze door de rechtbank van eerste aanleg te Gent.

Op 14 juni 2017 is aan eerste verzoeker het statuut van subsidiaire bescherming toegekend.

Op 31 mei 2007 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Op 18 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 18 maart 2015. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.05.2007 werd ingediend en op 15.01.2009, 17.11.2009, 25.07.2011, 21.02.2013, 22.03.2013, 09.04.2013, 23.05.2013, 14.11.2013, 24.12.2013, 21.02.2014, 07.08.2014 en 20.11.2014 werd aangevuld door:

A., F. M. (N° R.R.: ...)

geboren te Taiz op (...) 1966

nationaliteit: Jemen (Arabische Rep.)

** bij Dienst Vreemdelingenzaken ook gekend als A. A., M., geboren te Taiz op (...) 1966*

en als: A-S., F. M. A., geboren op (...)1966

en partner:

M., K. (N° R.R.: ...)

geboren te Baku op (...) 1964

nationaliteit: Staatloos

** bij Dienst Vreemdelingenzaken ook gekend als: K. K., geboren op (...) 1964*

en als B., H., geboren op (...)1964

en hun minderjarig kind:

A.A., M.

geboren te Sana op (...) 2000

nationaliteit: Jemen (Arabische Rep.)

en hun meerderjarig kind:

A., S. (N° R.R.: ...)

geboren te Eindhoven op (...)1995

nationaliteit: Jemen (Arabische Rep.)

** bij Dienst Vreemdelingenzaken ook gekend als: A.A., S., geboren te Sana op (...) 1995*

adres: (...)

in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen halen aan dat zij er niet zouden in slagen om als gezin terug te keren naar Jemen of Azerbeidzjan.

Zij verklaren dat de ambassade van Jemen weigert een visum af te leveren aan mevrouw, omdat zij niet over een geldig reisdocument beschikt, dat mevrouw ook niet terug kan keren naar Azerbeidzjan omwille van haar jarenlange afwezigheid, dat Azerbeidzjan een zelfstandige staat geworden is na het uiteenvallen van de Sovjetunie, dat mevrouw een paspoort van de USSR bezit dat niet meer geldig is, dat de ambassade weigert dit paspoort te verlengen of te vernieuwen, dat de ambassade van Azerbeidzjan niet zou kunnen of willen bevestigen dat zij de Azerbeidzjaanse nationaliteit zou hebben en dat de gezinscel zou verbroken worden bij een terugkeer.

Het is zo dat mevrouw in de hoedanigheid van staatloze werd erkend door de rechtbank van eerste aanleg van Gent op 14.12.2006. Betrokkenen leggen ter staving een kopie van het vonnis voor en een kopie van het verzoekschrift tot het verkrijgen van het statuut van statenloze. Voorts hebben betrokkenen geen bewijsstukken bij de aanvraag gevoegd. Het komt de verzoekers toe hun beweringen te onderbouwen met de nodige bewijsstukken. Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat betrokkenen niet als gezin kunnen terugkeren naar het land van herkomst van verzoeker, Jemen, waar zij vroeger reeds samen verbleven hebben. Betrokkenen hebben hun moeilijkheden om samen te kunnen terugkeren naar een van hun respectievelijke landen van herkomst bovendien reeds aangehaald in hun vorige aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 22.03.2005. Deze

elementen werden niet weerhouden “Wat betreft de beweringen dat mevrouw K.,K. geen reistitel kan verkrijgen bij de ambassade van Jemen en ook niet zou kunnen terugkeren naar Azerbeidzjan; deze argumenten kunnen evenmin weerhouden worden als uitzonderlijke omstandigheid. Ten eerste is in het verleden reeds gebleken dat betrokkene wel kan terugkeren naar Jemen aangezien zij in 1995 reeds asiel aanvraag in Nederland en daarna – volgens de verklaringen van haar echtgenoot - nog teruggekeerd is naar Jemen, waar zij van 1996 tot 1998 zou verbleven hebben. Bovendien legt betrokkene zelf stukken voor waarin staat dat zij bij de ambassade van Jemen een migratieaanvraag moet indienen maar dat zij daarvoor eerst en vooral in het bezit moet zijn van een paspoort dat haar Azerbeidzjaanse nationaliteit bevestigt. Betrokkene heeft zich gericht tot de ambassade van Jemen doch was op dat moment niet in het bezit van haar paspoort (dit paspoort zou immers maar begin april 2004 naar betrokkene zijn opgestuurd en de brief van de ambassade van Jemen dateert van 05/12/2003 – bron: bijkomende stukken die betrokkene bij haar aanvraag art. 9.3 voegde), wat verklaart waarom zij geen reistitel kan krijgen. Ten tweede legt betrokkene een bewijs voor van de Ambassade van Azerbeidzjan waarin staat dat zij niet kunnen bevestigen dat betrokkene de Azerbeidzjaanse nationaliteit heeft, noch een paspoort of een vervangend document kunnen geven. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene een valse identiteit opgaf bij de ambassade, zij noemde zichzelf namelijk H. B. K., geboren in Agdarya (Mardakert) terwijl haar echte naam K., K. is en zij in Baku zou geboren zijn. Zij beschikte tevens nog niet over haar paspoort dat zich op dat moment nog in Nederland bevond. Het is dus evident dat de ambassade van Azerbeidzjan haar identiteit niet kon bevestigen en haar geen paspoort kon geven.

Zij verklaart ook in België naar de ambassade van Azerbeidzjan gegaan te zijn nadat ze haar paspoort terug had, doch legt hier geen enkel bewijs van voor.” (beslissing Dienst Vreemdelingenzaken ‘onontvankelijk’ d.d. 04.07.2006, eigen cursivering) Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad van State op 29.03.2010, waardoor alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput zijn en deze beslissing vast is komen te staan. Het enige nieuwe bewijsstuk dat betrokkenen hier aanbrengen is de erkenning van verzoekster in de hoedanigheid van staatloze. Er dient echter opgemerkt te worden dat mevrouw deze erkenning heeft bekomen als ‘M. K., geboren te Mardakert (Azerbeidzjan) op (...) 1964. Deze persoonsgegevens stemmen niet overeen met de gegevens op het (vervallen) paspoort met nr. (xxx) van mevrouw dat opgenomen is in het administratief dossier. Volgens het paspoort heet mevrouw immers K. K.. Uit het vonnis blijkt niet dat dit paspoort voorgelegd werd in het kader van de procedure tot erkenning als staatloze en dat de rechtbank er dus rekening mee kon houden. Tevens blijkt dat het paspoort nog verlengd werd tot 20.08.1999 en dat er een stempel op aangebracht werd “citizen of Azerbaijan Republic” (zie: aanvullende informatie art. 9bis, schrijven van advocaat Vrijens d.d. 25.07.2011). Mevrouw toont niet aan dat zij zich (persoonlijk) tot de Azerbeidzjaanse ambassade gewend heeft met dit paspoort teneinde na te gaan of zij nieuwe reisdocumenten kon verkrijgen om zich naar Azerbeidzjan of Jemen te begeven. Gelet op deze vaststellingen kan het loutere feit op zich dat mevrouw in de hoedanigheid van staatloze werd erkend op naam van ‘M. K.’ niet als een buitengewone omstandigheid weerhouden worden.

Voorts halen betrokkenen aan dat mevrouw in elk geval niet kan terugkeren naar haar streek van herkomst, Nagorno Karabakh, omdat er een onopgelost conflict heerst in die regio tussen Armenië en Azerbeidzjan. Dit kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid, aangezien hier niet geëist wordt van mevrouw dat zij naar een welbepaalde regio terugkeert. Bovendien toont zij op geen enkele wijze aan dat zij persoonlijk een risico zou kunnen lopen bij een terugkeer. Een loutere vage verwijzing naar een algemene situatie is onvoldoende.

Het argument dat er niet ‘stil gestaan wordt of de kinderen die de Jemenitische nationaliteit hebben in Azerbeidzjan zullen toegelaten worden’, kan niet weerhouden worden. Het komt de betrokkenen toe hun argumenten te onderbouwen met op zijn minst een begin van bewijs. Zij tonen op geen enkele wijze aan dat zij stappen hebben ondernomen om na te gaan of de kinderen desgewenst naar Azerbeidzjan zouden kunnen reizen. Bovendien wordt hier niet geëist van de kinderen dat zij naar Azerbeidzjan zouden reizen. Zij kunnen terugkeren naar Jemen samen met mijnheer A.S.. Zoals hierboven reeds besproken werd hebben betrokkenen niet aangetoond dat zij niet als gezin zouden kunnen terugkeren naar Jemen.

De loutere bewering dat de wet in Jemen verbiedt dat de heer A. S. gehuwd is met een niet-Jemenitische vrouw en hierdoor vervolging riskeert, kan evenmin aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen leggen geen enkel bewijsstuk voor dat dit argument kan ondersteunen.

Verzoekers halen aan dat de asielpcedure van mijnheer A. S. nog hangende is. Het is zo dat mijnheer drie asielaanvragen ingediend heeft, op 17.04.2002, 10.10.2003, 28.09.2006, die allen negatief werden afgesloten, respectievelijk op 18.03.2003 (Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, bevestigende beslissing van weigering van verblijf), 26.05.2014 (Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, bevestigende beslissing van weigering van verblijf), en

19.03.2008 (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus). Na de tweede asielpcedure is mijnheer teruggekeerd naar zijn land van herkomst om in september 2006 terug naar België te komen. Mevrouw M. K. (K. K.) heeft op 10.10.2003 een asielaanvraag ingediend, die op 26.05.2004 afgesloten werd met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, mevrouw werd reeds op 16.10.2003 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend en mijnheer op 21.04.2008, en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk 11 maanden en 1 dag voor de eerste procedure van mijnheer, zeven maanden en zestien dagen voor de gezamenlijke procedure en een jaar en iets meer dan vijf maanden voor de derde asielpcedure van verzoeker – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkenen halen dat er nog een beroep bij de Raad van State hangende is tegen een beslissing inzake een eerdere regularisatieaanvraag. Deze procedure werd echter op 29.03.2010 afgesloten (arrest nr. 202.486 Raad van State, beroep tot nietigverklaring verworpen).

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan of gegaan zijn – de oudste twee kinderen van verzoekers zijn inmiddels meerderjarig- en het goed doen op school, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, rapporten en steunbrieven, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. De duur van de scholing in België, namelijk sinds het schooljaar 2003-2004, kan niet als buitengewone omstandigheid weerhouden worden. De scholing vond immers grotendeels plaats in illegaal verblijf en is het gevolg van de persoonlijke houding van de ouders, namelijk het weigeren om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en het zich nestelen in illegaal verblijf. Wat A. S. betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen dat zij desgewenst geen hogere studies zou kunnen volgen in het land van herkomst of een studentenvisum zou kunnen aanvragen voor hogere studies in België.

Wat betreft het in een aanvulling voorgelegde medisch attest d.d. 04.05.2011 en de verklaring van dokter d.d. 27.04.2011 op naam van verzoekster, dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan dit medisch attest geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkenen steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie, namelijk dat betrokkenen verklaren hier sinds 2003 in België verblijven; dat zij hier rust gekend hebben; dat zij hier een nieuw leven opgebouwd hebben; dat de kinderen perfect Nederlands spreken; dat zij heel wat inspanningen zouden leveren om zich te integreren; dat verzoekster lessen Nederlands zou volgen; dat zij werkbereid zouden zijn; dat zij tal van Belgische vrienden zouden hebben en enkele steunbrieven voorleggen en dat hun zoon lid is van een basketclub - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Wat de verklaring van betrokkenen betreft dat zij geen gevaar vormen voor de openbare orde, nog nooit in België veroordeeld werden en dat mijnheer buitenvervolg gesteld werd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf beroepen op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing."

Op 18 maart 2015 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing.

Op 18 maart 2015 wordt eveneens aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan mevrouw:

Naam, voornaam: M., K.

geboortedatum: (...)1964

geboorteplaats: Baku

nationaliteit: Staatloos

Bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook gekend als: K., K., geboren op (...)1964 en als B., H., geboren op (...)1964

+ haar minderjarig kind:

A.A., M., geboren te Sana op (...)2000, nationaliteit: Jemen (Arabische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

• Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, noch van enig ander document dat haar toelaat om op het Belgisch grondgebied te verblijven.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt ambtshalve vast dat eerste verzoeker niet getuigt van het rechtens vereiste belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS* 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan eerste verzoeker is op 14 juni 2017 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend waardoor hij aldus over een verblijfsrecht beschikt. Dit wordt niet betwist door de raadvrouw van verzoeker. Gevraagd naar het actueel belang ter terechtzitting antwoordt de raadvrouw dat het verblijfsrecht slechts voor één jaar is toegekend. De raadvrouw van de verwerende partij repliceert dat ook in het

kader van de verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9.3 of artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet een verblijfskaart slechts voor één jaar wordt afgeleverd. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de eerste verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren, *quod non in casu*.

Het beroep tegen de bestreden beslissingen ingediend door eerste verzoeker is, bij gebrek aan een belang, onontvankelijk.

3.2 In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder een exceptie van onontvankelijkheid op van het beroep tegen de derde bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 maart 2015 voor tweede verzoekster, wegens gebrek aan samenhang met de eerste bestreden beslissing. Verweerder merkt op dat de beslissingen een andere grondslag hebben, en stelt dat bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen het beroep slechts ontvankelijk is ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Verweerder kan in principe worden gevolgd dat het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen is voor elke vordering een afzonderlijk geding aan te spannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het is hierbij eveneens aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom het naar zijn mening aangewezen is die verschillende handelingen in één verzoekschrift te bestrijden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507). Het komt daarbij echter uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

In casu oordeelt de Raad dat de gezamenlijke behandeling van de beroepen tegen de bestreden beslissingen die op dezelfde datum werden genomen, het vlot verloop van het geding niet in de weg staat.

3.3 Verweerder werpt op dat verzoekster geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Evenwel mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Verweerder erkent dit gegeven in de nota met opmerkingen, maar meent dat verzoekster geen schending van hogere rechtsnormen aanhaalt. Hierbij gaat hij eraan voorbij dat in dezelfde zin geen bevel kan worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (RvS 17 december 2013, nr. 225.855).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt immers de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen

in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Artikel 13 van het EVRM (en artikel 47 van het Handvest) vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

In casu wordt in het verzoekschrift ten aanzien van het bestreden bevel de schending opgeworpen van onder meer de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet. Verweerder kan in zijn nota niet dienstig vooruitlopen op een onderzoek van deze grieven dat door de Raad dient te worden gevoerd.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep ingediend door verzoekster

4.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van het gelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Krachtens het gelijkheidsbeginsel moeten burgers die zich in gelijke omstandigheden bevinden op een gelijke manier worden behandeld. Burgers die zich in verschillende omstandigheden bevinden, genieten een verschillende behandeling.

Een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën kan worden ingesteld voor zover dit verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is, rekening houdend met het beoogde doel en de gevolgen van de maatregel.

Dat het in de huidige omstandigheden vaststaat dat een reeks personen die zich in identieke situaties bevinden en een aanvraag conform artikel 9bis Vw. hebben ingediend, conform de instructies van 19 juli 2009 verschillend behandeld worden.

Dat de regularisatie-criteria o.m. poneerden dat wie 5 jaar in België verbleef en duurzaam lokaal verankerd was, geregulariseerd kon worden, mits de regularisatieaanvraag gebeurde tussen 15 september en 15 december 2009. Bovendien dienden geen buitengewone omstandigheden aangetoond te worden, waardoor aanvragen automatisch ontvankelijk werden verklaard.

Tevens vermeldde de instructies duidelijk :

“De vreemdelingen die aan bovenstaande voorwaarden beantwoorden, en die reeds een aanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 of het huidig artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend, die nog steeds hangende is bij de Dienst Vreemdelingenzaken, hoeven geen nieuwe aanvraag in te dienen. Zij hebben evenwel de mogelijkheid om hun dossier aan te vullen door middel van een aangetekend schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken. In de gevallen bedoeld in 2.8, dient dit te gebeuren binnen de 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009”

Verzoekers hebben een aanvraag conform oud artikel 9.3 Vw. ingediend op 31 mei 2007 en dienden bijgevolg geen nieuwe aanvraag te doen. Zij hebben wel de mogelijkheid benut om hun aanvraag per aangetekend schrijven aan te vullen dd. 17 november 2009.

Bijgevolg dient de aanvraag van verzoekers dan ook behandeld te worden conform de instructies van 19 juli 2009.

Dat verzoekers die zich in dezelfde situatie bevinden, nl. meer dan 5 jaar verblijf in België met duurzame lokale verankering, door de bestreden beslissing niet geregulariseerd worden, louter omwille van het feit dat zij geen buitengewone omstandigheden hebben aangetoond, terwijl deze niet dienden te worden aangetoond in het geval van een regularisatieaanvraag conform punt 2.7 van de instructies van 19 juli 2009.

Bovendien wordt geen enkel objectief criterium gegeven voor dit verschil in behandeling, zodat het geenszins gerechtvaardigd is dat personen die zich in volledig gelijke situaties bevinden, op een verschillende manier behandeld worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook strijdig is met het gelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel en dient vernietigd te worden.”

4.2 In essentie houdt verzoekster voor dat met de bestreden beslissing geen toepassing meer is gemaakt van de criteria uit de door de Raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009, meer bepaald het criterium van 5 jaar verblijf in België met duurzame lokale verankering.

In de bestreden beslissing is de aanvraag om machtiging tot verblijf niet-ontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen. Deze voorwaarde moest volgens de instructie niet toegepast worden.

Het kernkabinet heeft in een "instructie" van 19 juli 2009 welbepaalde specifieke "humanitaire" situaties omschreven die de toekenning kunnen rechtvaardigen van een machtiging tot verblijf van een vreemdeling in toepassing van het oude artikel 9, derde lid en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Die instructie is met het arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigd omdat zij *"het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen"*, omdat *"door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden"* en omdat *"uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt"*. De vernietiging houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan, zodat de verzoekster er zich niet op kan beroepen om tot de schending van gelijkheidsbeginsel te besluiten. Ook een schending van het rechtszekerheidsbeginsel of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur kan op grond hiervan niet worden weerhouden, nu een verwijzing naar de beginselen van behoorlijk bestuur niet toelaat af te wijken van een wettelijke voorwaarde, *in casu* de verplichting voor het bestuur om in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de buitengewone omstandigheden na te gaan. De Raad kan de toetsing van de aanvraag om machtiging tot verblijf aan een door de wetgever zelf gestelde vereiste (met name het voorhanden zijn van de reeds genoemde "buitengewone omstandigheden") niet toelaten tot de miskennis van de beginselen te besluiten. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F).

Het eerste middel is ongegrond.

4.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van de behoorlijke termijn.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat tevens het beginsel van de behoorlijke termijn dient gerespecteerd te worden.

Verzoekers hebben hun aanvraag om machtiging tot verblijf op 31 mei 2007 ingediend, en er pas een definitieve beslissing inzake werd genomen in maart 2015. Dat verweerder dus 8 jaar heeft gewacht alvorens een beslissing aangaande hun verzoek tot machtiging tot verblijf te nemen, waardoor de redelijke termijn voor de behandeling van verzoekers aanvraag dan ook niet werd gerespecteerd.

Dat door een dergelijk dralen verzoekers zich in tussen tijd verder in de Belgische samenleving integreerden, vaststelling waar verweerder niet aan voorbij kan, gelet op de voorgelegde stukken. Verzoekers hadden er wel degelijk belang bij dat binnen een redelijke termijn een beslissing werd genomen, teneinde te vermijden dat zij verder hoop koesterde om hun verblijf geregulariseerd te zien.

De schending van de behoorlijke termijn leidde er dan ook toe dat verzoekers gedurende 8 extra jaren in de samenleving konden integreren, zodat bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid inzake artikel 9bis Vw., verweerder hiermee rekening diende te houden.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag bestaan tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoekers sinds 2002, respectievelijk 2003 in België verblijven, verzoekster staatloos werd verklaard, zij volledig geïntegreerd zijn in de samenleving en verzoekers in mei 2007 een regularisatieaanvraag hebben ingediend, waarop zij pas 8 jaar later een antwoord mochten ontvangen.

Uit dit alles blijkt dan ook dat er sprake is van een schending van het beginsel van de redelijke termijn en het redelijkheidsbeginsel, nu geenszins kan verantwoord worden waarom verweerder maar liefst 8 jaar nodig had alvorens een beslissing te nemen in het dossier van verzoekers."

4.4 De Raad benadrukt dat het bestuur elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen behandeld moeten worden. De verzoekster toont daarenboven niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen. Het feit dat het bestuur een bepaalde tijd heeft gedaan over het nemen van een beslissing verhinderde haar niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Waar verzoekster stelt dat zij zich intussen heeft geïntegreerd, is uitsluitend aan haar eigen toedoen te wijten en kan niet in aanmerking worden genomen (RvS 7 oktober 2003, nr.123.942; RvS 25 mei 2007, nr. 171.554). Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van de verzoekster zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). De schending van het redelijkheidsbeginsel wordt evenmin aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

4.5 In het derde middel voert verzoekster de schending aan van het vertrouwensbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd (Cass. 14 juni 1999, A.C., 1999, nr. 352; Cass. 17 mei 1999, A.C., 1999, nr. 285).

Verzoekers hebben in mei 2007 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van het oude artikel 9.3 Vw. ingediend.

Pas bij beslissing van 18 maart 2015, hetzij 8 jaar later, wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard en dit terwijl verzoekster inmiddels door de rechtbank van eerste aanleg staatloos werd verklaard.

Aangezien verzoekers dermate lang dienden te wachten alvorens zij een beslissing ontvingen, ontstond bij hen het gerechtvaardigde vertrouwen dat hun aanvraag zou worden goedgekeurd. Minstens was dit de verwachting die bij verzoekers is ontstaan, waardoor zij zich verder geïntegreerd hebben in de samenleving.

De bestreden beslissing behelst dan ook een schending van het vertrouwensbeginsel.”

4.6 Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Verzoekster toont niet aan dat er *in casu* zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn of dat haar toezeggingen of beloften werden gedaan. Het feit dat verzoekster het statuut van staatloze heeft verkregen van de rechtbank van eerste aanleg heeft niet tot gevolg dat aan verzoekster ‘automatisch’ een verblijfsmachtiging wordt toegekend of dat zij er mag op vertrouwen een verblijfsmachtiging te verkrijgen louter op grond van voormeld statuut. Evenmin kan uit de behandelingsduur van acht jaar een toezegging of belofte worden afgeleid dat verzoekster een verblijfsmachtiging zou krijgen. De schending van het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

4.7 In het vierde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Dat verzoekers hun aanvraag hebben ingediend op 13 mei 2007 en de instructies van 19 juli 2009 bepaalden dat vreemdelingen welke een aanvraag in toepassing van het oude artikel 9, lid 3 of het huidige artikel 9bis van de vreemdelingenwet hadden ingediend, welke nog steeds hangende was bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen nieuwe aanvraag hoefden in te dienen. Zij hadden de mogelijkheid om hun dossier aan te vullen door middel van een aangetekend schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken. In de gevallen bedoeld in 2.8, diende dit te gebeuren binnen de 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009.

Verzoekers hebben per aangetekend schrijven dd. 17 november 2009 een aanvulling gedaan op hun eerder regularisatieaanvraag. Bijgevolg dient hun aanvraag behandeld te worden conform de instructies van 19 juli 2009.

Dat de regularisatie-criteria o.m. poneerden dat wie 5 jaar in België verbleef en duurzaam lokaal verankerd was, geregulariseerd kon worden en geen buitengewone omstandigheden dienden aangetoond te worden, waardoor aanvragen automatisch ontvankelijk werden verklaard.

Verweerder heeft bij beslissing dd. 18 maart 2015 de aanvraag van verzoekers evenwel onontvankelijk verklaard wegens gebrek aan aantoonbare buitengewone omstandigheden, terwijl de aanvraag van verzoekers nochtans ontvankelijk verklaard diende te worden.

Dat verweerder dienaangaande geen enkele motivering geeft waarom wordt afgeweken van de algemene regel van ontvankelijkheid van aanvragen volgens de instructies van 19 juli 2009, doch enkel opwerpt dat deze instructies vernietigd werden door de Raad van State en bijgevolg niet meer van toepassing zouden zijn.

Evenwel heeft de toenmalige Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich ertoe verbonden de inhoud van de instructies te blijven toepassen :

"De huidige criteria van de overheid zijn laatst toegelicht in de instructie van 19 juli 2009. Deze instructie is formeel vernietigd, maar blijft in de praktijk een niet-bindende richtlijn. In principe mag je rekenen op de criteria van de instructie, omdat de overheid publiek beloofd heeft deze criteria te zullen blijven toepassen". (zie www.vreemdelingenrecht.be, Kruispunt Migratie-Integratie).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 9bis Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

2.4.2.

In ondergeschikte orde kan de motivering in de bestreden beslissing waarbij de door verzoekers ingeroepen buitengewone omstandigheden worden verworpen, geenszins worden weerhouden.

Dat verweerder stelt dat het feit dat verzoekster staatloos is, verzoekers sedert 2003 in België verblijven, de kinderen alhier jaren school lopen, verzoekster Nederlands zou volgen en een nieuw leven hebben opgebouwd, hun zoon basketbalt, zij volledig geïntegreerd zijn, enz. geen buitengewone omstandigheden zouden zijn en niet zouden verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Dat evenwel geen enkele motivering wordt gegeven waarom al deze aantoonbare bewijzen van doorgedreven integratie niet zouden in aanmerking kunnen genomen worden als buitengewone omstandigheden, noch enige motivering wordt gegeven welke elementen dan wel buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

Dat verweerder immers over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het nemen van beslissingen inzake regularisatieaanvragen en het voor verzoekers thans dan ook onduidelijk is wat verweerder onder buitengewone omstandigheden verstaat.

Dat verzoekers bovendien verwijzen naar rechtspraak van de Raad van State, die heeft geoordeeld dat elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in het arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 de Raad van State immers uitdrukkelijk stelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet correct gemotiveerd is waar gesteld wordt dat deze elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden zouden uitmaken en bijgevolg de regularisatieaanvraag van verzoekers onontvankelijk is.

Dat in een ander arrest van 21 september 2004 (nr. 135.090) de Raad van State eveneens oordeelde dat :

"[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geviseerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende

wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen”, beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling “Si j’étais un africain de l’Ouest”:geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project ‘Multi-Cité2004’van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is [. . .]” (vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden beslissing dan ook niet, minstens op een gebrekkig wijze gemotiveerd heeft waarom de elementen van integratie welke door verzoekers werden aangehaald, geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, zoals vereist wordt door de Raad van State.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden nu zij strijdig is met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, met artikel 62 Vreemdelingenwet en met de algemene motiveringsplicht.

2.4.3.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat verzoekers niet zou aantonen dat zij als gezin niet kunnen terugkeren naar Jemen.

Verzoekers hebben nochtans uiteengezet dat verzoekster – die effectief als staatloze werd erkend – over geen paspoort beschikt en zij bijgevolg vooreerst niet kan reizen en hierdoor de Jemenitische ambassade uiteraard geen visum kan afleveren indien zij niet over een paspoort beschikt.

Verzoekster heeft geen enkele nationaliteit en er is geen enkel land dat verzoekster als onderdaan beschouwd. Zij is dan ook niet repatrieerbaar.

Verzoekers verwijzen in die zin naar een arrest van het Hof van Beroep te Brussel dd. 17 september 2014 welke bepaalde dat een erkende staatloze die niet-repatrieerbaar is, recht heeft op een verblijfsrecht. Het Hof stelde o.m. dat de overheid verplicht is een verblijfskaart af te leveren, zolang er geen wettelijke regeling komt die niet-repatrieerbare staatlozen op dezelfde manier behandeld als erkende vluchtelingen (Hof van Beroep Brussel, 28 november 2014, nr. 2014/7124, <http://www.kruispuntmi.be/hof-van-beroep-van-brussel-17-09-2014>).

Het Hof verwees hierbij naar het arrest nr. 1/2012 van het Grondwettelijk Hof dd. 11 januari 2012 waarin gesteld wordt dat erkende staatlozen die kunnen aantonen dat ze geen wettige en duurzame verblijfstitel kunnen bekomen in een andere staat waarmee ze banden zouden hebben, zich bevinden in een situatie die zeer gelijkt op die van een erkende vluchteling. Erkende staatlozen krijgen evenwel geen automatisch verblijfsrecht in België omdat dit (nog) niet wettelijk geregeld is. Een dergelijke ongelijke behandeling in een vergelijkbare situatie is volgens het Grondwettelijk Hof dan ook discriminatoir.

Verweerder heeft hiermee geen enkele rekening gehouden, zodat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen welke door verzoekers werden aangehaald om hun verblijf te regulariseren en welke uiteraard grotendeels gelegen zijn in het staatloze statuut van verzoekster, gewoonweg worden afgewezen met de vage en stereotype opmerking dat verzoekers onvoldoende bewijzen hebben en de ingeroepen feiten geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Verweerder heeft dan ook geen rekening gehouden met de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof en recent het Hof van Beroep te Brussel, zodat hij geenszins op een zorgvuldige wijze het dossier van verzoekers heeft onderzocht. Dat er dan ook sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verweerder bovendien geen enkele motivering heeft gegeven waarom er in casu met deze aangehaalde rechtspraak geen rekening diende gehouden te worden, niettegenstaande verzoekster als staatloze werd erkend en zij niet repatrieerbaar is.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel.

2.4.4.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing³.

Dat de bestreden beslissing, naast de reeds opgeworpen gebrekkige formulering, bovendien op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu telkens ieder door verzoekers aangehaald punt, afgewezen wordt met de loutere motivering dat het geen buitengewone omstandigheden betreffen.

Dat " vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn afdoende zijn" 4.

Dat in casu de bestreden beslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoekers verworpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoekers hun volledige bestaan hebben opgebouwd in België, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met het staatloze statuut van verzoekster en het schoollopen van hun kind, geen omstandigheden zouden kunnen uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoekers om terug te keren naar een van hun landen van herkomst, indien dit in de feiten al mogelijk zou zijn – quod certe non.

Dat de motivering van de bestreden beslissing een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatiefout, zodat zij tevens het zorgvuldigheidsbeginsel schendt."

4.8 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In de motieven wordt *in casu* verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt aan de hand van de gegevens vervat in het dossier verduidelijkt waarom de verzoekster niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde van het genoemde (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in het onderhavige middel, waarin tevens de schending van de materiële motiveringsplicht wordt opgeworpen.

Er is dan ook voldaan aan de formele motiveringsplicht, zodat een schending van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 niet voorligt.

In casu wordt de aangevoerde schending van de materiële motiveringplicht samen onderzocht met de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, beide in het licht van de wetsbepaling die ten

grondslag ligt van de bestreden beslissing, met name (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet.

Er dient hierbij op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland”.

Artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag ingediend met toepassing van artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, eens ze ontvankelijk is bevonden: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag tot machtiging tot verblijf, die de verzoekster indiende onontvankelijk bevonden en is dus de invulling van het begrip “buitengewone omstandigheden” aan de orde. Teneinde de verweerder toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn van deze voorwaarde, dient de aanvrager, zoals reeds gesteld, aan te tonen dat het voor hem of haar bijzonder moeilijk is terug te keren naar het land van oorsprong of naar een land waar hij of zij gemachtigd is te verblijven, om er de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Verzoekster betoogt dat de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) nog kan worden aangewend en haar aanvraag conform deze instructie moet worden behandeld, stelt de Raad in dit verband vast dat verweerder correct motiveerde dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in voormeld arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van (oud) artikel 9, derde lid en (nieuw) artikel 9bis van de vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient geacht te worden nooit bestaan te hebben, kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “*integraal is vernietigd*” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt “*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*”.

Door aan te geven dat verweerder een grote discretionaire bevoegdheid heeft en vrij kan bepalen in welke gevallen hij een verblijfsmachtiging al dan niet toestaat en de toenmalige staatssecretaris zich ertoe verbonden had de inhoud van de instructies te blijven toepassen gaat verzoekster voorbij aan het gegeven dat verweerder *in casu* eerst diende na te gaan of haar aanvraag om machtiging tot verblijf op ontvankelijke wijze werd ingediend en hij hierbij gebonden was door een door de wetgever voorzien criterium waarvan hij niet vermog af te wijken. Overeenkomstig (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet kan verweerder namelijk slechts een aanvraag om machtiging tot verblijf die, met toepassing van voormelde bepaling in België werd ingediend, ten gronde beoordelen indien deze op ontvankelijke wijze werd ingediend. Dit houdt in dat hij eerst diende na te gaan of verzoekster aannemelijk maakte dat het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk was om een verblijfsmachtiging in te dienen via de reguliere procedure, en dus via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Hierbij kon hij de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 in geen geval, dus ook niet in het raam van zijn discretionaire bevoegdheid, hanteren. De Raad van State stelde in zijn vernietigingsarrest van 9 december 2009 immers duidelijk dat door deze criteria te gebruiken “*het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen; dat de bestreden instructie het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden*”.

Verweerder heeft op correcte gronden geconcludeerd dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet van toepassing zijn.

Verzoekster stelt vervolgens dat de bestreden beslissing geen enkele motivering bevat waarom haar doorgedreven integratie niet in aanmerking kan worden genomen als buitengewone omstandigheden, noch enige motivering bevat welke elementen dan wel buitengewone omstandigheden uitmaken.

In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de aangehaalde elementen, waaronder de integratie niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België worden ingediend. “*De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie, namelijk dat betrokkenen verklaren hier sinds 2003 in België verblijven; dat zij hier rust gekend hebben; dat zij hier een nieuw leven opgebouwd hebben; dat de kinderen perfect Nederlands spreken; dat zij heel wat inspanningen zouden leveren om zich te integreren; dat verzoekster lessen Nederlands zou volgen; dat zij werkbereid zouden zijn; dat zij tal van Belgische vrienden zouden hebben en enkele steunbrieven voorleggen en dat hun zoon lid is van een basketclub - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld*

worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” De gemachtigde heeft aldus, in tegenstelling tot verzoeksters bewering, wel degelijk rekening gehouden met deze elementen.

Waar verzoekster verwijst naar twee arresten van de Raad van State van 30 april 2003 en 21 september 2004 waaruit zou blijken dat de elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag wijst de Raad op een arrest van de Raad van State van 9 december 2009. In dit arrest nr. 198.769 heeft de Raad van State onder meer het volgende gesteld: *“dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend; dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip “buitengewone omstandigheden”; dat de minister dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toelichtte: “Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan invoeren. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken.”; (Parl. St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Parl. St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5-6.) dat trouwens het begrip “buitengewone omstandigheden” nog verder beperkt wordt door artikel 9bis, § 2, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat een hele reeks elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, namelijk die elementen die al in vorige of andere procedures zijn ingeroepen; dat het de bedoeling van deze bepaling was “opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridische verantwoorde wijze ontmoedigen” (Memorie van toelichting, Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, 33); dat ook ná de wetswijziging van 15 september 2006 door de verwerende partij werd benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007)); dat de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend;” Aldus maakt verzoekster niet aannemelijk dat verweerder een verkeerde toepassing heeft gemaakt van (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet. Verweerder dient evenmin te motiveren welke elementen dan wel buitengewone omstandigheden uitmaken, nu elke aanvraag individueel wordt beoordeeld en de bewijslast bij de aanvrager ligt. Verzoekster licht met haar betoog nergens toe waarom de elementen van integratie in haar hoofde een buitengewone omstandigheid uitmaken, m.a.w. waarom dit haar zou beletten om haar aanvraag in haar land van herkomst in te dienen. Met haar betoog toont de verzoekster derhalve niet aan dat het standpunt van de verweerder zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing op dit punt kennelijk onredelijk is.*

Verzoekster wijst op haar staatloze statuut en dat zij niet over een paspoort beschikt waardoor zij niet kan reizen. Nu zij over geen enkele nationaliteit beschikt, is zij ook niet repatrieerbaar. Verzoekster betoogt dat verweerder geen rekening heeft gehouden met een arrest van het hof van beroep te Brussel en een arrest van het Grondwettelijk Hof waaruit blijkt dat aan een erkende staatloze een verblijfstitel dient te worden afgegeven.

In de bestreden beslissing kan met betrekking tot verzoeksters gebrek aan paspoort het volgende worden gelezen: *“Wat betreft de beweringen dat mevrouw K.,K. geen reistitel kan verkrijgen bij de*

ambassade van Jemen en ook niet zou kunnen terugkeren naar Azerbeidzjan; deze argumenten kunnen evenmin weerhouden worden als uitzonderlijke omstandigheid. Ten eerste is in het verleden reeds gebleken dat betrokkene wel kan terugkeren naar Jemen aangezien zij in 1995 reeds asiel aanvraag in Nederland en daarna – volgens de verklaringen van haar echtgenoot - nog teruggekeerd is naar Jemen, waar zij van 1996 tot 1998 zou verbleven hebben. Bovendien legt betrokkene zelf stukken voor waarin staat dat zij bij de ambassade van Jemen een migratieaanvraag moet indienen maar dat zij daarvoor eerst en vooral in het bezit moet zijn van een paspoort dat haar Azerbeidzjaanse nationaliteit bevestigt. Betrokkene heeft zich gericht tot de ambassade van Jemen doch was op dat moment niet in het bezit van haar paspoort (dit paspoort zou immers maar begin april 2004 naar betrokkene zijn opgestuurd en de brief van de ambassade van Jemen dateert van 05/12/2003 – bron: bijkomende stukken die betrokkene bij haar aanvraag art. 9.3 voegde), wat verklaart waarom zij geen reistitel kan krijgen. Ten tweede legt betrokkene een bewijs voor van de Ambassade van Azerbeidzjan waarin staat dat zij niet kunnen bevestigen dat betrokkene de Azerbeidzjaanse nationaliteit heeft, noch een paspoort of een vervangend document kunnen geven. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene een valse identiteit opgaf bij de ambassade, zij noemde zichzelf namelijk H. B. K., geboren in Agdarya (Mardakert) terwijl haar echte naam K., K. is en zij in Baku zou geboren zijn. Zij beschikte tevens nog niet over haar paspoort dat zich op dat moment nog in Nederland bevond. Het is dus evident dat de ambassade van Azerbeidzjan haar identiteit niet kon bevestigen en haar geen paspoort kon geven. Zij verklaart ook in België naar de ambassade van Azerbeidzjan gegaan te zijn nadat ze haar paspoort terug had, doch legt hier geen enkel bewijs van voor.” (beslissing Dienst Vreemdelingenzaken ‘onontvankelijk’ d.d. 04.07.2006, eigen cursivering) Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad van State op 29.03.2010, waardoor alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput zijn en deze beslissing vast is komen te staan. Het enige nieuwe bewijsstuk dat betrokkenen hier aanbrengen is de erkenning van verzoekster in de hoedanigheid van staatloze. Er dient echter opgemerkt te worden dat mevrouw deze erkenning heeft bekomen als ‘M. K., geboren te Mardakert (Azerbeidzjan) op (...)1964. Deze persoonsgegevens stemmen niet overeen met de gegevens op het (vervallen) paspoort met nr. (xxx) van mevrouw dat opgenomen is in het administratief dossier. Volgens het paspoort heet mevrouw immers K. K.. Uit het vonnis blijkt niet dat dit paspoort voorgelegd werd in het kader van de procedure tot erkenning als staatloze en dat de rechtbank er dus rekening mee kon houden. Tevens blijkt dat het paspoort nog verlengd werd tot 20.08.1999 en dat er een stempel op aangebracht werd “citizen of Azerbaijan Republic” (zie: aanvullende informatie art. 9bis, schrijven van advocaat V. d.d. 25.07.2011). Mevrouw toont niet aan dat zij zich (persoonlijk) tot de Azerbeidzjaanse ambassade gewend heeft met dit paspoort teneinde na te gaan of zij nieuwe reisdocumenten kon verkrijgen om zich naar Azerbeidzjan of Jemen te begeven. Gelet op deze vaststellingen kan het loutere feit op zich dat mevrouw in de hoedanigheid van staatloze werd erkend op naam van ‘M. K.’ niet als een buitengewone omstandigheid weerhouden worden.”

Waar verzoekster herhaalt dat zij het statuut van staatloze heeft en geen paspoort kan verkrijgen weerlegt zij niet de motieven dat zij in Nederland een valse identiteit opgaf bij ambassade van Azerbeidzjan die hierdoor haar identiteit niet kon bevestigen en geen paspoort kon geven. Evenmin weerlegt verzoekster het motief dat zij geen enkel bewijs voorlegt van haar verklaring ook in België naar de ambassade van Azerbeidzjan te zijn gegaan. Ten slotte merkt de verweerder op dat het staatlozen statuut is toegekend op grond van andere persoonsgegevens dan deze opgenomen in het vervallen paspoort. Uit het vonnis blijkt niet dat het vervallen paspoort is voorgelegd aan de rechtbank in het kader van de erkenning als staatloze en evenmin toont verzoekster aan dat zij zich met haar vervallen paspoort heeft gewend tot de Azerbeidzjaanse ambassade in België teneinde na te gaan of zij nieuwe reisdocumenten kon verkrijgen om zich naar Azerbeidzjan te begeven. Verzoekster toont aldus niet aan dat zij ‘niet repatrieerbaar’ is en dat verweerder diende rekening te houden met de rechtspraak van het hof van beroep en het Grondwettelijk Hof, nu verzoekster niet aantoonde dat ze geen wettige en duurzame verblijfstitel kan bekomen in een andere staat waarmee ze banden zou hebben.

Verzoekster maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet correct zou zijn of dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen of niet alle pertinente gegevens zou hebben nagegaan die noodzakelijk zijn om de bestreden beslissing te kunnen nemen. Het feit dat zij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. Aldus blijkt dat de verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen dat de aanvraag onontvankelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening heeft gehouden met alle door verzoeksters aangehaalde elementen, doch dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing maakt niet dat de beslissing niet rechtsgeldig zou zijn genomen, met in acht name van alle elementen die verzoekster heeft aangehaald in haar aanvraag. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt evenmin aangetoond.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit de bespreking van het middel hierboven is reeds gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die verantwoorden dat zij haar aanvraag in België indient. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maken.

Het vierde middel is ongegrond.

4.9 In het vijfde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleden, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig paspoort en een geldig visum.

Hieruit blijkt dan ook niet of verweerder rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleden van verzoekers en dit conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit inreisverbod.

Dat evenmin enige rekening werd gehouden met het feit dat verzoekster een erkende staatloze is en zij bijgevolg niet kan terugkeren naar enig welkdanig land. Noch werd het rekening gehouden met de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof inzake erkende staatlozen (zie supra).

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.”

4.10 Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vloeit geen formele motiveringsplicht voort. Bovendien is wel degelijk rekening gehouden met het hoger belang van het kind en verzoeksters gezins- en familieleden.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat zich daarin een synthesesnota van 18 maart 2015 bevindt waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met de kinderen en het gezinsleven:

“Bij de behandeling van de aanvraag werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1) Hoger belang van het kind:

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan of gegaan zijn - de oudste twee kinderen van verzoekers zijn inmiddels meerderjarig- en het goed doen op school, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten en rapporten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. De duur van de scholing in

België, namelijk sinds het schooljaar 2003-2004, kan niet als buitengewone omstandigheid weerhouden worden. De scholing vond immers grotendeels plaats in illegaal verblijf en is het gevolg van de persoonlijke houding van de ouders, namelijk het weigeren om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en het zich nestelen in illegaal verblijf. Het zijn de ouders die de belangen van de kinderen geschaad hebben. Betrokkenen tonen niet aan dat het minderjarig kind zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de situatie in een van de herkomstlanden of dat de rechten van het kind er niet gerespecteerd zouden worden.

2) Gezin- en familielevens:

Betrokkenen halen aan dat zij er niet zouden in slagen om als gezin terug te keren naar Jemen of Azerbeidzjan. Zij verklaren dat de ambassade van Jemen weigert een visum af te leveren aan mevrouw, omdat zij niet over een geldig reisdocument beschikt, dat mevrouw ook niet terug kan keren naar Azerbeidzjan omwille van haar jarenlange afwezigheid, dat Azerbeidzjan een zelfstandige staat geworden is na het uiteenvallen van de Sovjetunie, dat mevrouw een paspoort van de USSR bezit dat niet meer geldig is, dat de ambassade weigert dit paspoort te verlengen of te vernieuwen, dat de ambassade van Azerbeidzjan niet zou kunnen of willen bevestigen dat zij de Azerbeidzjaanse nationaliteit zou hebben en dat de gezinscel zou verbroken worden bij een terugkeer. Het is zo dat mevrouw in de hoedanigheid van staatloze werd erkend door de rechtbank van eerste aanleg van Gent op 14.12.2006. Betrokkenen leggen ter staving een kopie van het vonnis voor en een kopie van het verzoekschrift tot het verkrijgen van het statuut van statenloze. Voorts hebben betrokkenen geen bewijsstukken bij de aanvraag gevoegd. Het komt de verzoekers toe hun beweringen te onderbouwen met de nodige bewijsstukken. Er kan niet zonder meer aangenomen worden dat betrokkenen niet als gezin kunnen terugkeren naar het land van herkomst van verzoeker, Jemen, waar zij vroeger reeds samen verbleven hebben. Betrokkenen hebben hun moeilijkheden om samen te kunnen terugkeren naar een van hun respectievelijke landen van herkomst bovendien reeds aangehaald in hun vorige aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 22.03.2005. Deze elementen werden niet weerhouden "Wat betreft de beweringen dat mevrouw K, K geen reistitel kan verkrijgen bij de ambassade van Jemen en ook niet zou kunnen terugkeren naar Azerbeidzjan; deze argumenten kunnen evenmin weerhouden worden als uitzonderlijke omstandigheid. Ten eerste is in het verleden reeds gebleken dat betrokkene wel kan terugkeren naar Jemen aangezien zij in 1995 reeds asiel aanvroeg in Nederland en daarna - volgens de verklaringen van haar echtgenoot - nog teruggekeerd is naar Jemen, waar zij van 1996 tot 1998 zou verbleven hebben. Bovendien legt betrokkene zelf stukken voor waarin staat dat zij bij de ambassade van Jemen een migratieaanvraag moet indienen maar dat zij daarvoor eerst en vooral in het bezit moet zijn van een paspoort dat haar Azerbeidzjaanse nationaliteit bevestigt. Betrokkene heeft zich gericht tot de ambassade van Jemen doch was op dat moment niet in het bezit van haar paspoort (dit paspoort zou immers maar begin april 2004 naar betrokkene zijn opgestuurd en de brief van de ambassade van Jemen dateert van 05/12/2003 - bron: bijkomende stukken die betrokkene bij haar aanvraag art. 9.3 voegde), wat verklaart waarom zij geen reistitel kan krijgen. Ten tweede legt betrokkene een bewijs voor van de Ambassade van Azerbeidzjan waarin staat dat zij niet kunnen bevestigen dat betrokkene de Azerbeidzjaanse nationaliteit heeft, noch een paspoort of een vervangend document kunnen geven. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene een valse identiteit opgaf bij de ambassade, zij noemde zichzelf namelijk H. B. K, geboren in Agdarya (Mardakert) terwijl haar echte naam K, K is en zij in Baku zou geboren zijn. Zij beschikte tevens nog niet over haar paspoort dat zich op dat moment nog in Nederland bevond.

Het is dus evident dat de ambassade van Azerbeidzjan haar identiteit niet kon bevestigen en haar geen paspoort kon geven. Zij verklaart ook in België naar de ambassade van Azerbeidzjan gegaan te zijn nadat ze haar paspoort terug had, doch legt hier geen enkel bewijs van voor." (beslissing Dienst Vreemdelingenzaken 'onontvankelijk' d.d. 04.07.2006, eigen cursivering) Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad van State op 29.03.2010, waardoor alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput zijn en deze beslissing vast is komen te staan. Het enige nieuwe bewijsstuk dat betrokkenen hier aanbrengen is de erkenning van verzoekster in de hoedanigheid van staatloze. Er dient echter opgemerkt te worden dat mevrouw deze erkenning heeft bekomen als 'M K, geboren te Mardakert (Azerbeidzjan) op (...)1964. Deze persoonsgegevens stemmen niet overeen met de gegevens op het (vervallen) paspoort met nr. ... van mevrouw dat opgenomen is in het administratief dossier. Volgens het paspoort heet mevrouw immers K K. Uit het vonnis blijkt niet dat dit paspoort voorgelegd werd in het kader van de procedure tot erkenning als staatloze en dat de rechtbank er dus rekening mee kon houden. Tevens blijkt dat het paspoort nog verlengd werd tot 20.08.1999 en dat er een stempel op aangebracht werd "citizen of Azerbaijan Republic" (zie: aanvullende informatie art. 9bis, schrijven van advocaat V. d.d. 25.07.2011). Mevrouw toont niet aan dat zij zich (persoonlijk) tot de Azerbeidzjaanse ambassade gewend heeft met dit paspoort teneinde na te gaan of zij nieuwe reisdocumenten kon verkrijgen om zich naar Azerbeidzjan of Jemen te begeven. Gelet op deze

vaststellingen kan het loutere feit op zich dat mevrouw in de hoedanigheid van staatloze werd erkend op naam van 'M K' niet als een buitengewone omstandigheid weerhouden worden.

Betrokkenen dienen allemaal België te verlaten, de familiale banden worden niet verbroken, geen schending van art. 8 evrm

3) Gezondheidstoestand:

medisch attest psychiater D. in het dossier d.d. 04.05.2011 voor mevrouw M. K.: het attest vermeldt niet dat mevrouw niet zou kunnen reizen (depressie)”

Tevens wordt erop gewezen dat uit de beslissing waarbij de aanvraag op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, van dezelfde datum als het bestreden bevel, rekening werd gehouden met verzoeksters aangehaalde elementen van gezinsleven.

Er ligt geen inreisverbod voor. De aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet is niet dienstig.

De schending van de door verzoekster aangevoerde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het vijfde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN